



Fotografia realitzada per Francisco Arapiles

SORTIDA AL COSMOCAIXA. Grup de secundària.

El dimarts 10 d'abril, tot just vam tornar de vacances, els alumnes del CREDA vam anar al Cosmocaixa.

Només entrar al museu ja ens vam trobar la primera sorpresa, un Einstein i un Darwin de cera ens van donar la benvinguda. Alguns ens vam pensar que eren dos homes de veritat.

Primer vam esmorzar perquè teníem molta gana. Un cop amb la panxa plena vam entrar al museu. Primer vam veure el Bosc inundat. Aquest és un bosc on hi ha uns arbres molt grans amb unes arrels molt grans i uns peixos gegants. Dins del bosc també hi havia un cocodril i ocells, i fins i tot vam veure un niu de formigues per dins. Després vam poder anar visitant el museu i totes les coses que té i que es poden tocar. Peixos de tots els colors, un tros de glacera, experiments físics per comprovar...

Al migdia abans d'anar a dinar ens vàrem separar. Els més petits van anar al toca-toca i els més grans vam anar al planetari. A l'entrada ens van donar unes ulleres en 3D. Era un cinema amb una pantalla gegant al sostre. Va ser molt interessant perquè ens va sortir Darwin que ens va explicar l'evolució humana. Després ens vam trobar un altre cop amb els més petits i vam dinar tots junts.

Ens ho vam passar molt bé, el dia va passar molt ràpid. Justament en el moment en què entràvem a l'autocar va començar a ploure.

Grups de llenguatge

SECUNDÀRIA



INFANTIL



Crepuscle

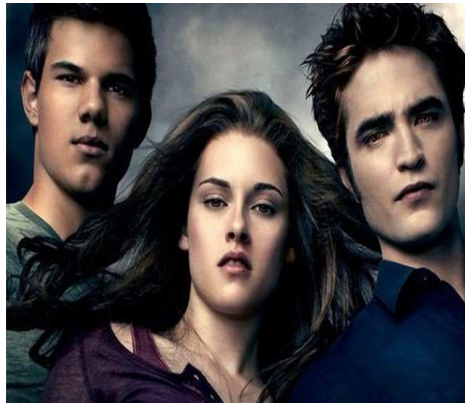
Ainoa Camuña. 2n d'ESO Institut La Pineda.

La Saga **Crepuscle** està formada per quatre novel·les. La primera novel·la té el nom de *Crepuscle* i es va publicar el 2005, la segona és *Lluna Nova* es va publicar el 2006, el 2007 va ser *Eclipsi* i el 2008 *A Trenc D'Alba* que és l'última. Ha vengut més de setanta milions de llibres a tot el món. La novel·la ha sigut traduïda a 37 idiomes i ha venut més de 25 milions de còpies. La seva escriptora és l'Stephenie Meyer. S'han fet pel·lícules de totes les novel·les i ara s'estan pensant de fer una sèrie a la Televisió.

Els 3 protagonistes més importants són la Bella Swan que és una noia humana, l'Edward Cullen que és vampir i el Jacob Black que és un home llop. La història de *Crepuscle* parla d'una noia que es diu Bella Swan. Els seus pares estan separats i ella se'n va a viure amb el seu pare a Forks. Allà torna a veure al Jacob que no l'havia vist des de que eren petits. Quan comença l'institut coneix a l'Edward Cullen. Al principi no sap que és un vampir però quan el va coneixent s'adona que ho és perquè té força sobrenatural, va molt ràpid, no surt de

casa quan surt el sol. La Bella i l'Edward s'enamoren bojament. El seu amic Jacob també s'enamora d'ella però la Bella només el vol com a amic. En el poble hi ha tres vampirs dolents que volen matar a la Bella. Hi ha una lluita, l'Edward mata al James i la Victoria s'enfada tant que prompt matar a la Bella. L'Edward com que no vol que la matin talla amb ella.

A *Lluna Nova* la Bella està trista perquè l'Edward l'ha deixat. El Jacob es converteix en llop. La Bella fa proves de suïcidar-se i quan ho fa, li apareix l'Edward en visions. La Bella



quan es tira al mar veu a la Victoria. L'Alice té una visió i li diu a l'Edward que la Bella és morta. Aleshores l'Edward surt de l'església per intentar morir-se. La Bella aconsegueix salvar-lo. Els Bulturis s'enfaden amb l'Edward i li diuen que com a càstig ha de convertir a la Bella en vampir.

A *Eclipsi* la Bella li diu a l'Edward que vol convertir-se en vampir, però l'Edward li diu que l'ha convertirà després de casar-se. Ells van a Florida per veure a la mare de la Bella perquè quan es converteixi en vampir ja no la veurà més, perquè allà hi ha sol. Mentre, el Jacob està molt enfadat perquè no vol que la seva millor amiga es converteixi en vampir. La Victoria està creant vampirs per matar a la Bella. L'Alice té visions del dia que aniran a matar-la. Fan una lluita i maten als vampirs i l'Edward mata a la Victoria per salvar a la Bella.

En *A Trenc d'Alba la Bella la primera part* la Bella es queda embarassada de l'Edward. El Jacob plora perquè no és fí de l'Edward i volia estar amb la Bella. El bebè de la Bella li va bevent sang de la panxa i la noia es mor, però al mateix temps es salva perquè l'han fet vampir.

Cool Dog

Anwar Haoud. 1r d'ESO Institut La Pineda.

La història parla d'un gos molt bonic que es deia Rainy i era molt llest.

Cada dia en Rainy acompanya a l'escola a en Jimmy, que era el seu amo, i sempre jugaven. El Rainy sempre ajudava a la gent.

Un dia en Jimmy anava a una festa amb el Rainy i tot el món li deia que el seu gos era un heroi i molt llest. Després van tornar a casa a sopar.

Era l'hora de sopar i la mare i el pare li diuen al Jimmy que aniran a Nova York. El noi primer es posa molt content, però li diuen que aniran sense el Rainy per que no admeten mascotes i en Jimmy es posa molt trist.

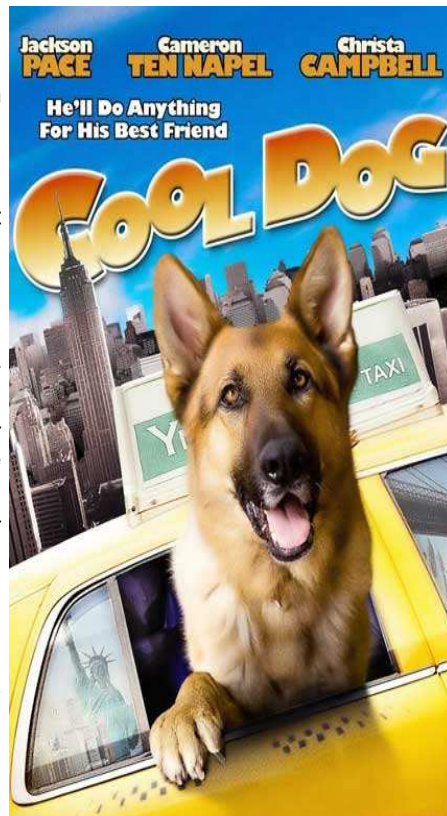
La mare li va dir a en Jimmy que hi havia un senyor que el podia cuidar a un centre d'animals mentre estiguessin de viatge.

Al dia següent van anar al centre d'animals per deixar el Rainy a la seva gàbia.

En Jimmy li va donar el seu IPOD i una foto de Nova York.

En Rainy era llest i podria anar a Nova York ell sol. De camí cap a Nova York en Jimmy anava tirant l'aminadures perquè el Rainy sabés quin camí havia de seguir.

El vigilant del centre va trobar al Rainy amb un IPOD i volia agafar-lo. Va apropar-se molt i el



Rainy va saltar i va marxar corrent. Quan anava pel carrer trobava les seves preferides l'aminadures i va arribar a l'estació del tren. Com que no podia entrar al tren per què estava la policia, es va colar. Més tard va arribar a Nova York i va trobar un vaixell petit i es va colar a sota d'una manta. Va arribar a una altra estació de tren i hi havia un senyor que va robar una motxilla d'una senyora. El Rainy va anar corrent i li va mossegar al senyor. Els policies també van córrer però no podien agafar-lo i li van dir al Rainy que és un heroi perquè va ajudar a la senyora. Va sortir de l'estació de tren i la senyora el va veure i li va dir: "carinyo, moltes gracies". La senyora va trobar al collaret del Rainy el paper amb l'adreça del Jimmy. El va acompanyar fins a l'hotel on viu el Jimmy i va marxar. El Rainy va anar a un racó perquè tenia fred. El dia següent el Rainy va bordar i el Jimmy no el va sentir. El Jimmy va anar a l'escola i uns nens volien robar-li els seus diners com sempre. En Jimmy va dir que no portava diners i el van voler pegar. Però de sobte va venir el Rainy va començar a córrer i a bordar. Els lladres van fugir. En Jimmy presenta el Rainy a una amiga seva i entra cap a classe. El professor li va dir: "has portat de deures?" I el Jimmy va dir: "mmm".

Va entrar el Rainy i el Jimmy va explicar la seva vida i aventures i tothom li va fer un fort aplaudiment.

Operació Hackerazzi

Natalia Navarro i Marta Castillejo. 4t i 2n d'ESO Institut Torrent de les Bruixes

SOBRE ELS PERILLS D'INTERNET

Avui en dia les xarxes d'internet són molt conegudes, les fem servir a la vida quotidiana, gairebé tots tenim un correu electrònic i molts de nosaltres participem en xarxes socials com el facebook i el twitter.

Entre els joves predomina la idea que el facebook no és perillós, tot i que pot arribar a ser-ho. La majoria tenim facebook des de fa pocs anys, l'utilitzem tots els dies, publiquem fotografies, fem comentaris i ens mantenim en contacte amb els nostres amics. La gent pensa que canviant la contrasenya o posant privacitat de fotos ja en tenen prou. Però, no és així, no s'adonen de lo fàcil que és treure-li la informació a algú.

I vosaltres? Us heu plantejat mai quin ús feu de les xarxes socials?



OPERACIÓN HACKERAZZI

Fa un mes aproximadament, es van filtrar a Internet unes fotografies comprometedores de l'actriu Scarlett Johansson. En aquestes fotografies, que va prendre la mateixa actriu i que

guardava en el seu propi mòbil, apareixia nua.

L'FBI va començar una investigació en busca del hacker que no solament ha aconseguit fotografies d'aquesta actriu, sinó també de Vanessa Hudgens, Blake Lively, Mila Kunis, Christina Aguilera...

Christopher Chaney, el ja famós hacker explicà que no tenia intenció de guanyar diners ni res per l'estil, sinó que tafanejar en la vida dels famosos es va convertir en una addicció. I el que és més curiós encara, Chaney robava les contrasenyes analitzant les entrevistes dels famosos i provant tota sèrie de paraules clau. Actualment es troba en llibertat sota fiança però podria enfrontar-se a 121 anys de presó donat que s'enfronta a difícils càrrecs, entre ells: escoltes telefòniques, suplantació d'identitat, invasió de privacitat...

El Culto

Carmen Fernández. 4t d'ESO Institut Eugeni d'Ors

Los gitanos vamos a la iglesia evangélica, allí oramos, cantamos y escuchamos la palabra de Dios.

En la iglesia donde voy al culto no hay lujos, ni pinturas de la Biblia, en esta iglesia las paredes están forradas con madera y hay bancos para que la gente se siente a escuchar al pastor, que es la persona que predica la palabra de Dios. En la iglesia hay una zona para las mujeres y otra para los hombres, también existe una zona donde hay pañuelos y agua por si la gente lo necesita.

Las que están en el coro cantan coros para Dios y le alaban, tienen que cumplir con las normas que se ponen. Tienen que ir en falda a la hora del Culto y si llegan tarde se tienen que poner atrás.

Al culto se puede ir todos los días de 19 h a 21h, menos los domingos que es de 19.30h a 21.30h, van todos los gitanos que creen en Dios. Durante el culto van cantando y los hombres pasan la ofrenda para recoger dinero para pagar los gastos del culto.

A veces vienen visitas como el Rayo, el Potito, la Rociito, la Carmelilla...etc, gente importante para los gitanos, y cuando acaba el culto venden algunos discos.

Para nosotros existen dos tipos de bautismos, el que te hacen al nacer para ponerte el nombre y el que te hacen de mayor para estar en paz con Dios. Los domingos es el día del Pasto, que es un trozo de pan y un vaso de vino, es la sangre de Dios y solo lo toman los gitanos que están bautizados.

Para el segundo bautismo tienes que ir vestido de blanco, y se hace en un río, en una playa, aquí en Badalona se hace en la playa, todos los gitanos cantamos y el pastor le pregunta al gitano porque quiere ser bautizado, cuando lo explica mete todo el cuerpo en el agua y ya está bautizado.

El culto es un lugar de reunión para todos los gitanos, allí nos reunimos todos los seres queridos.

El Canelita

Juan Suárez. 4t de PRI Escola Pompeu Fabra

Es diu Jonathan Vera i va néixer al barri La Bajadilla a la ciutat d'Algèciras i viu encara a La Bajadilla.

Va néixer l'1 de juliol de 1.989

De petit cantava flamenc i va gravar un disc.

El Canelita es alt i es prim té els cabells llargs i negres.

Li agrada cantar fandangos i "bulerias".

Ha gravat molts discs.

A mi m'agrada escoltar i ballar les seves cançons.

Els nens i les nenes li agrada escoltar les cançons del Canelita.

Un dia m'agradaria conèixer-lo.



La Boda

Brandon Cortés. 2n d'ESO Institut Fòrum

El día 9 de diciembre del 2011 se casó mi hermano Jony con Antonia en la Isla Fantasia. La boda empezó al mediodía y terminó a las cinco de la mañana.

Días antes de la boda:

Días antes de la boda limpié toda la casa. Fuimos a comprar las peladillas, 38 cajas de 12 kilos cada una. Acompañé a la Antonia a escoger los tres vestidos que llevaría. Un camión para cuando fuera la auntaora a hacer lo del pañuelo, el blanco de novia y uno de fiesta de color verde. También le ayudé a escoger la corona, el velo, los guantes y complementos.

Fuimos a recoger los trajes a la tienda y nos los volvimos a probar para ver si estaba todo bien.

El día de la boda:

8:30: me levanté y desperté a mi familia. Hice las camas y limpié un poco la casa mientras mi mamá estaba en la peluquería.

12:00: Preparé el traje de mi hermano en la cama con pétalos rojos y rosas y peladillas. Mientras el cámara grababa la habitación de mis padres con el traje yo iba vistiéndome. Cuando terminé de vestirme tuve que ayudar a mi hermano Jony a ponerse la camisa mientras el cámara lo grababa todo. Toda la familia va ayudando al Jony a ves-

tirse y el cámara lo va grabando.

Luego mi hermano fue al comedor y le cantamos, le tiramos peladillas y flores y cuando acabamos de cantar nos hicimos fotos y bajamos a la calle. Le volvimos a tirar peladillas.



4:00: cogimos la limusina, y fuimos a casa de la novia. Todas las mujeres subieron, cantamos, bailamos y luego la auntadora le sacó el pañuelo. Le cantamos, le tiramos peladillas.

4:30: la novia y todas las mujeres bajaron a la calle, los levantaron para arriba y al novio también. Le vuelven a cantar y le vuelven a tirar las peladillas.

5:30: La novia vuelve a subir a la casa para ponerse el vestido blanco.

6:00 la novia ya se ha puesto el vestido blanco y los novios y los padrinos suben a la limusina para ir a la Isla Fantasia.

7:00: los novios se casan en el púlpito.

7:30 los novios se fueron a hacerse las fotos y la familia nos fuimos al pica-pica y al cabo de un rato vinieron los novios.

8:30: nos sentamos a la mesa a cenar. Los niños comimos macarrones, los novios pollo con patatas, la familia codilo.

9:30: Sacaron la tarta y los novios la cortaron mientras la gente le dejaba el dinero en una cesta muy grande y le cantaba.

10:00: Nos fuimos a la otra sala. Levantamos a los novios, tiramos peladillas, cantamos Yeli, que es una canción que cantan los gitanos a la gente que se ha casado. Bailamos, bebimos.

12:30: La novia y las niñas se subieron a la habitación a ayudar a cambiar a la novia que se puso el vestido verde. Salí al escenario con las luces apagadas y la música de fiesta. Subieron la familia a tirarles peladillas y a bailar con los novios.

5:00: Ya toda la familia nos fuimos a casa.

Por fin se casaron Antonia y Jony después de tres años de novios.

El Marroc

Yousra Aydi. 2n d'ESO Escola La Cultural

Hola soc la Yousra i la meva família es del Marroc, de Berkane i de Casablanca.

Us explicaré unes quantes coses del Marroc: a l'hivern fa fred i a l'estiu depen de les ciutats si estan més al nord o més al sud fa molta calor.

Algunes de les tradicions del meu país són les bodes, en aquestes es típic quan el nuvi i la núvia s'han casat i van amb el cotxe surten al mig del poble i toquen les botxines del cotxe.

Entre d'altres tradicions del meu país us explicare els menjars típics com ara els couscous que són una pasta en forma de rodona petita i va acompanyada amb verdures con la carbassa, el carbasso, la pastanaga, la ceba així com també es poden afegir

fruits secs a sobre del couscous i també podem afegir pollastre rostit o carn segons el que vulgui cadascú.

Un altre plat tradicional és Tazene que es un menjar que es fa de patates bullides verdures, carn, peix o pollastre.

La religió es el Islam: Hi ha un Déu que es diu Al·là. Aquesta religió té com a tradicional resar cinc vegades al dia unes oracions del Al-quran (el llibre sagrat de la religió). Abans de resar però, ens hem de purificar que vol dir rentarnos amb aigua les mans, la boca, el nas, la cara, els braços, el cap, els peus i sobretot les nostres parts íntimes amb la finalitat d'estar més nets per al Déu.

El Marroc es un país amb destinació turística i segons els diners que es pugui gastar es

visiten zones més boniques que d'altres.

Ara ja sabeu algunes coses del meu país!!!!



L'escola emprenedora

Daniel Pascual. 6è de PRI Escola Pompeu Fabra.

Un dia van venir dues noies a la classe per explicar com ser emprenedor/a.

Tota la classe va pensar el nom de la cooperativa "Pompartistes". Després van escollir un President, dues Secretaries i dos Tresorers que van recollir el dos euros que teníem que pagar els socis i sòcies. Entre tots els socis i sòcies van escriure els estatuts de la cooperativa. Les coses que volem vendre son: lletres de plastilina, cendrers fets de llaunes, polseres, arracades i clauers amb les càpsules de cafè.

Que si ve algun nen nou que pagui 2 euros si no vol pagar que no pagui.

Els diners que guanyarem de vendre els productes que hem fet tota la classe donarem un 20% a FAADA que cuida els animals que estan abandonats. El 80% farem una festa de tota la classe.

Aquest taller m'ha agradat perquè entre tota la classe hem escollit el nom de la cooperativa, el producte que fariem, els diners que donariem, etc. Això és democràcia.



La Primera Guerra Mundial

Leonardo Medina. 1r CFGM Institut Torrent de les Bruixes. Noemí Aliacar. Logopeda Santa Coloma de Gramenet.

La Primera Guerra Mundial o la Gran Guerra fou un conflicte bèl·lic que va tenir lloc entre 1914 i 1918 i en la que hi van intervenir les principals potències europees.

La Primera Guerra Mundial va ser pitjor que qualsevol altre guerra fins el moment. En ella va morir més gent que mai en un conflicte internacional i les baixes van ser de més de 20 milions de persones. A les trinxeres, els soldats sobreviuen com podien en unes condicions duríssimes.

En Leo Medina, com a part del treball de Ciències Socials sobre el tema de la Primera Guerra Mundial, ha escrit una carta com si fos un soldat d'aquells temps. Esperem que llegint la carta d'aquest soldat a la seva esposa us feu una idea de com era la vida al camp de batalla.

ESTIMAT AMOR MEU,

T'escric aquesta carta perquè sàpigues que encara estic viu, però ho estic passant malament. Porto dos dies sense menjar res, bé, només una mica de pa

que se'l mengen les rates.

Ahir gairebé em maten. Em va passar una bala pel costat però, per sort, no em va donar a mi, sinó a un company en un braç.

He vist a molts soldats caure al costat nostre i patir molt. Però, el pitjor és a la nit perquè gairebé ningú pot dormir per culpa de les miserables rates afamades que ens roben el menjar.

Ahir vaig estar 34 hores sense dormir i quan finalment em vaig adormir una mica, ja s'havia fet de dia i havíem de continuar amb la guerra.

Espero que això acabarà tard o d'hora. Intentaré viure per tornar al teu costat i tornar a ser una família normal. No pateixis per mi, sort i cuida't.



Sóc Rosa Parks

Xènia Tortejada. 3r d'ESO Institut Can Peixauet

Els meus pares sempre m'han dit que havia estat una nena massa tossuda. Que des del moment del meu naixement aquell plujós 4 de febrer de 1913 els meus crits van despertar tots els veïns i, des d'aleshores, no he tingut por de cridar per fer-me valer. El fet de ser una dona negra que viu al sud dels Estats Units fa que el meu caràcter encara sigui més fort. No entenc com poden existir aquestes estupides lleis "Jim Crow" que separen els blancs dels negres i que són totalment injustes.

A qualsevol altra part del món una persona de color pot menjar a la mateixa taula que una persona blanca.

A qualsevol altra part del món una persona de color pot mostrar afecte i, per això, no ofèn la sensibilitat dels blancs.

A qualsevol altra part del món una persona de color pot anar a la mateixa escola que una persona blanca.

A qualsevol altra part del món..., però no a Tuskegee, Alabama, on aquestes lleis ens converteixen en ciutadans de segona categoria.

L'altre dia, quan vaig pujar a l'autobús, em vaig seure just darrere del rètol que indica

l'inici de la secció de la gent de color. Jo estava molt cansada, només tenia ganes



d'arribar a casa per treure'm les sabates que em feien mal als peus. Al cap d'una estona va començar a pujar molta gent blanca a l'autobús i el conductor va moure el rètol unes files més enrere per deixar seure els blancs. No era la primera vegada que això em passava. Però, aquest cop, vaig decidir que ni els meus peus ni la meva dignitat es mereixien que els tractessin així. De manera que, quan el conductor em va ordenar que m'aixequés i em canviés de lloc, m'hi vaig negar.

I així és com he acabat a la presó, acusada d'haver incomplert la llei de segregació racial. Encara em fan mal els peus perquè, evidentment la policia no em va permetre passar per casa meua a canviar-me les sabates abans de ficar-me a la garjola. Però em dóna igual, perquè la meua dignitat em fa sentir millor que mai.



En resposta a les paraules del bisbe.

Natalia Navarro i Marta Castillejo. 4t i 2n d'ESO Institut Torrent de les Bruixes

L'altre dia, el bisbe de Tarragona, Jaume Balcells ens va fer un favor a tantes dones...

Per a qui no sàpiga qui és aquesta figura tant rellevant per a la nostra societat, ha de saber que no només és un important bisbe sinó que a més a més és un home molt culte que té un doctorat en teologia i ha sigut professor universitari durant molts anys.

D'una persona tan intel·ligent, evidentment, només podem esperar opinions i consells savis. El bisbe, conscient de que ocupa un lloc rellevant i privilegiat en la societat, ens dóna un admirable punt de vista sobre alguns temes actuals, cosa que és d'agrair.

El que va dir l'altre dia a la televisió ens va arribar al més profund de l'ànima, com a mínim a nosaltres, Natàlia i Marta. Encara

que segur que el col·lectiu de feministes s'emportaria les mans al cap al sentir les seves declaracions, nosaltres pensem que va dir una gran veritat i que es mereix un monument i una estrella a Hollywood.

" - A les dones de la meua església sempre els dic el mateix: A qui tens que cuidar més al teu marit, és el fill més petit de la casa."

I nosaltres estem totalment d'acord amb ell, ja que les dones tenim la capacitat de fer dues o més coses alhora i els homes, en canvi, tenen unes capacitats més limitades. Tothom sap que les dones podem parlar per telèfon i cuinar al mateix temps o planxar i mirar la televisió, mentre que els homes són incapaços. Així doncs, és de rebut que les dones haguem de cuidar dels nostres marits ja que som multitasking i no ens ve d'aquí

que a més del treball, planxar, rentar, cuinar a casa i tenir cura dels fills, a més haguem de cuidar dels marits com si fossin els nostres fills petits.

Anant una mica més enllà, les paraules del bisbe ens han fet pensar en que si tenim cura del nostre marit que és com el fill petit, llavors no ens falta tenir fills. Aquelles dones que tenen el desig de ser mares i no tenen parella només han de buscar un home solter i casar's-hi i, fet i fet, si es casessin amb un home divorciat seria com fer una adopció.

Així doncs, després de reflexionar abastament sobre les paraules del bisbe Balcells, no podem fer una altra cosa que donar-li la raó i agrair-li el gran favor que fa a totes les dones que formem part d'aquesta societat. Moltes gràcies bisbe!!

Sortida al Cosmocaixa

Evelyn Jiménez. 3r de PRI Escola Mingueu

Sergi López. 1r de PRI Escola Sant Andreu

L'excursió a cosmocaixa
El dimarts pel matí vaig anar d'excursió amb uns altres
nens del creda i després vam pujar al autocar del sant
felix. Enn vam presentar uns altres nens del creda
i quan vam arribar vam començar tots junts i
vam jugar a amagar, vam entrar al bosc i
vam trobar arbres i després vam veure els
peixos carnívors i feien que prohibeixen ficar
la mà a l'aigua perquè hi ha peixos que mosseguen.
Després vam veure el cocodrill, el peix mantó,
la butifarra i el peix pallars. També vam anar
al bosc i vam fer dos grups de grans i
petits. Vam tocar animals d'aigua salada com
l'estrella de mar, la butifarra de mar i
l'erigó de mar. Després vam tocar animals
de la selva, el mil peus i una granota i també
vam tocar animals del desert, la serp, el
rietol i el Margamdaix que tenia taques com
un lleopard, vam dinar i jugar una estona
i ens vam anar.



molt vaig passar molt bé

L'esplai Centre Obert de Sant Roc

Estefania Amaya. 3r de PRI Escola Lestonnac

L'esplai és un Centre Obert on aprenem moltes coses i a portar-nos bé.

L'esplai està al costat del Col·legi Lestonnac.

Jo vaig tots els dies menys el cap de setmana de 5 a 8 de la tarda.

Quan vaig a l'esplai jugo amb els jocs de taula i a la caseta gegant. La caseta té dos pisos: al primer pis hi ha un lavabo i una habitació, i al segon pis hi ha una cuina i dues taules (una per menjar i una altra per l'ordinador).

A l'esplai hi ha vuit monitors i monitores. La meua monitora es diu Melina i és divertida.

Cada dia berenem tots junts a unes taules. Amb els diners que tots posem a la guardiola els monitors compren berenar.

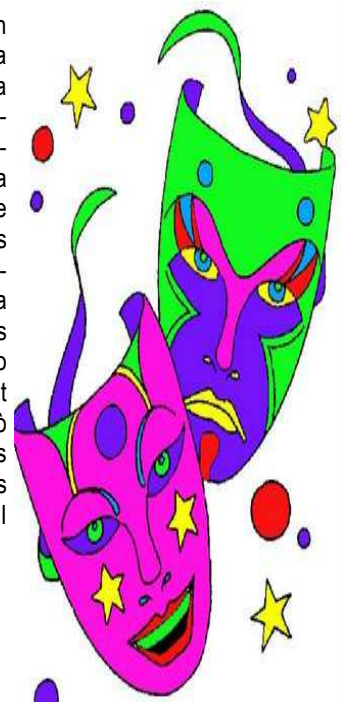
Quan ve un nen o una nena nou tenen una miqueta de vergonya. Nosaltres li diem que jugui amb nosaltres.

Festa de Carnaval

Angi Ramon. 3r PRI Escola Salvat Papasseit

El dia de carnaval els nens estaven molt nerviosos perquè era la festa de carnaval. Però abans de la festa de carnaval tocava classe de matemàtiques. La professora es va enfadar perquè no estàvem atents i ens va posar moltes multiplicacions i va sortir de la classe. Quan estava fora va agafar les disfresses de tots els nens i les va amagar, a la professora no li agrada la festa de carnaval. A l'hora de la festa els nens van anar a buscar les disfresses però no estaven. Tots els nens es van posar molt tristos i van començar a buscar-les però les trobaven. La conserge de l'escola els va dir que la professora de matemàtiques les havia amagat a la classe de música. I al final els nens van poder la festa.

I conte contat, conte acabat.



La meva escola

Joel Plaza. 6è de PRI Escola Jungfrau

Hola nois! sóc en Joel i tinc 11 anys.

En aquest article us explicaré com és la meva escola.

Vaig a una escola d'agrupament de nens sords. És a dir, una escola on els nens sords podem anar i tenim l'ajuda d'una Mall (mestra d'audició i llenguatge). La mall és una persona que s'encarrega d'ajudar als nens sords, els ajuda dient-los lo que fan bé i malament i com podrien millorar.

L'escola Jungfrau, és una escola pública que imparteix les etapes d'Educació Infantil i de Primària, ubicada al barri Coll i Pujol, de la ciutat de Badalona, al límit dels barris de Dalt la Vila i Centre. La seva fundació és l'any 1963.

La meva experiència.

Jo vaig començar en aquesta escola en l'any 2003, o sigui fa 9 anys i ara faig sisè. L'any que ve tocaré els dos d'aquí! Tinc moltíssimes ganes d'anar a l'ESO!

El que més m'agrada't de l'escola ha estat anar de colònies, perquè sempre he trobat una cabanya i he jugat amb els meus companys.

Fins ara, a l'escola som vuit nens sords:

l'Albert, la Mara, el Fan, l'Álex, el Matías, l'Eric i jo, que sóc el més gran.

Sempre per carnestoltes ens fan portar coses rares, com per exemple calçotets per fora o coses així. És molt divertit!!!

El professor que més m'agrada és en Benjamí, perquè em fa riure. Però ens fica bastants deures. Ara mateix li farem una entrevista:

Joel: Quan vas començar a ser i a treballar de mestre?

Benjamí: Vaig començar als 22 anys. Vaig fer de professor de música un curs i després ja vaig entrar a treballar a la Jungfrau on fa 36 anys que faig de mestre.

Joel: Per què vas voler ser mestre?

Benjamí: Va ser una mica per casualitat. Quan vaig baixar a Barcelona a la universitat no tenia gaire clar què volia fer. Ho vam decidir junts amb un parell d'amics i ens va sortir bé.

Joel: En quines classes has estat?

Benjamí: He estat tutor des de 4rt. fins a

2on d'ESO. Abans a les escoles teníem els cursos de 7è i 8è, que corresponien a 1er i 2on d'ESO actuals. Jo treballava amb ells. Vaig estar 9 anys a l'equip directiu, i ara en porto 15 promovent i coordinant l'agermanament amb Nicaragua.

Joel: Que et sembla que aquesta escola sigui d'agrupament de sords?

Benjamí: Em sembla molt bé, sempre que el/les alumnes puguin disposar de tots els suports que necessiten. Això voldrà dir que els/les mestres també els tenen. Suposo que això afavoreix que, amb el temps, millorem la nostra capacitat d'ajudar-los; els podem donar una millor atenció perquè amb l'experiència n'anem aprenent.

Joel: Creus que sóc un bon alumne?

Benjamí: Home, jo crec que sí! És clar que podries millorar algunes cosetes com, per exemple, ser una miqueta més polit i organitzat..., però el cert és que admiro la teva força de voluntat per vèncer els obstacles i la teva capacitat de lluita. No ho tens fàcil i, malgrat tot, estàs millorant molt. Em sento orgullós de tu.

Espero que us hagi agradat!!!

Els records del Brasil

Rafael Moura. 6è PRI Escola Salvat Papasseit

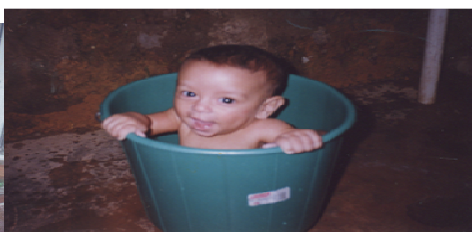
Vaig néixer al Brasil i vaig viure allà fins els tres anys. Recordo que quant tenia tres anys més o menys m'agradava molt posar-me al costat del meu pare quan treballava a casa, en el seu taller. El meu pare és joier. Ell em deixava algunes eines, que no fossin perilloses i jo feia el mateix que ell.



Recordo també molt bé com era la casa on vivia amb la meua família al Brasil. Era una casa gran. També recordo com jugava amb

el meu pare a futbol. Sempre m'ha agradat molt jugar a futbol però ara prefereixo ser porter.

De petit era molt divertit i espavilat. M'agradava anar fresquet i que em banyessin dins d'una galleda que era de la mateixa mida que jo.



Quan estava al Brasil jugava molt amb el meu germà gran, Alan, que vivia amb nosaltres.

Quan vam venir a Catalunya ell es va quedar-hi.



Per Pasqua els meus pares ens vestien molt elegants i ens feien fotos. Una costum del meu país és amagar ous de xocolata per tota la casa i els nens i les nenes els han de buscar. A mi m'agradava molt i ara encara que visquem a Santa Coloma també ho fem.

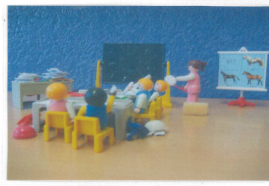


L'escola

Brahim Nathit. 2n de PRI Escola Joan Llongueras



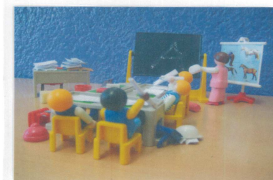
Els nens arriben a l'escola.



Els nens dibuixen un sol.



Els nens seuen a les cadenes.



La mestra escriu la lletra A a la pissarra.



Els nens escriuen la lletra A al full.



Els nens juguen a futbol.



Els nens van al pati.



Riing! Tots els nens fan fila.



Riing!! Els nens fan fila i van a dinar.



Els nens seuen i mengen.



Alguns nens van a dinar a casa.



Riing! A la tarda els nens fan fila i van a casa.



Els nens fan matemàtiques.



Riing! Els nens fan fila i van a casa.

1. Els nens arriben a l'escola
2. Els nens seuen a les cadenes
3. Els nens dibuixen un sol
4. La mestra escriu la lletra A a la pissarra
5. Els nens escriuen la lletra al full
6. Els nens van al pati
7. Els nens juguen a futbol
8. Riing! Tots els nens fan fila
9. Riing! Els nens fan fila i van a dinar
10. Alguns nens van a dinar a casa
11. Els nens seuen i mengen
12. Riing! A la tarda els nens fan fila
13. Els nens fan matemàtiques
14. Riing! Els nens fan fila i van a casa

Setmana Santa a Roma

Wendy Guanina. 5è de PRI Escola Salvat Papasseit

El 31 de març vam agafar el vaixell cap a Gènova. Des d'allí vam anar a Nàpols amb el nostre cotxe a buscar a la meva mare que estava a casa dels seus cosins.

Al dia següent el cosí de la meva mare va fer

un pastís de mermelada de maduixa i em va agradar molt. Després a la tarda vam anar a Roma i vam visitar el Vaticà perquè volíem veure el Papà. En una botiga vam comprar un llibre de Roma amb moltes fotografies de llocs bonics per visitar.



El 9 d'abril vam tornar a Barcelona. El meu germà i jo vam tornar amb autocar i els meus pares amb el nostre cotxe.

El viatge a Itàlia em va agradar molt.



El nacimiento de mi hermana

Eva Heredia. 2n d'ESO Institut Fòrum

El jueves dos de febrero del 2012 nació mi hermana Candela. Yo estaba en Diagonal Mar mirando el fútbol y a las 12:00 me fui para a casa. Cuando llegue mi madre nos dijo: Nos tenemos que ir al Hospital del Mar que ya viene la Candela.

Mi hermano y yo nos quedamos en casa y mis padres se fueron al hospital del Mar.

A las 2:00 de la madrugada nació mi hermana Candela. A las 6:00 de la mañana mi



padre vino a casa a buscarnos estaba un poco nervioso. Cuando fui al hospital del

Mar a ver a mi hermana Candela le traje regalos: un chupete de la Hello Kitty, calcetines de la Hello Kitty y un mono de Hello Kitty todo rosa.

Cogí la niña Candela y le di muchos besos. Estuvo tres días en el hospital y fue a casa.

Ahora ya tiene casi dos meses. Está muy gordita porque come mucho y es muy buena.

El críquet

Roban Preet. 1r d'ESO Institut La Pineda

El críquet es un joc que es juga amb una pala i amb una bola. La bola pesa molt, però la pala no tant.

És molt difícil de jugar, sobretot els adults: per jugar críquet per nens petits la bola no pesa i de grans la bola pesa. El críquet no se sap d'on ve, ni qui el va inventar però al segle XVI a un llibre va sortir la paraula creckett com un joc que es jugava a l'escola.

A aquest joc només jugaven els nens i després, el 1610, van començar a practicar-lo els adults. En el segle XVII es va començar a jugar al sud-est d'Anglaterra.

Jo crec que juguen setze països al críquet. L'any 2011 la copa del món era a l'Índia i Sri Lanka i va guanyar l'Índia. A l'Índia li van donar una copa d'or molt gran i es van fer



fotos de jugadors. Van endur-se 1 milió d'euros i tres cotxes cada jugador. El final de la copa el faran quatre anys després.



La casa màgica

Marina Junquera. 4t de PRI Escola Minguella

La casa màgica

Hi havia una vegada un nen que sempre somniava que algun dia la seva casa seria màgica.

Un dia al matí mentre dormia, el nen va sentir molts sorolls i que la seva casa es movia molt.

El nen va mirar per la finestra i va veure que la seva casa es movia i anava cap al desert.

-Papa, papa tinc em faran, em arribat al desert!

•••••

-Pera fill cap casa es mou! va exclamar el pare.

-Pare tinc, tinc a mirar per la finestra! va dir el nen.

L'altres el pare va anar caminant cap a la finestra i va dir:

-Oh que fem aquí?

•••••

•••••

•••••

•••••

•••••

Una hora després...

La mare li va dir a la casa que no podia estar al desert perquè no hi havia menjar.

Podem tornar a la ciutat si us plau?

L'altres la casa va començar a moure però es va perdre i van arribar al país de les meravelles. Aquell país els va agradar tant que es van fer reis i van decidir viure allí per sempre.

El nen va complir el seu somni i va explicar-ho a tots els seus amics.

Marina

Qui sóc?

Eric Muñoz. 4t de PRI Escola Jungfrau

Hola em dic Eric, tinc 9 anys i visc a Badalona.

Tinc un germà que es diu Àlex i té 4 anys.

Els dos som sords.

Anem a l'Escola Jungfrau de Badalona. El meu germà va a P4 a la classe dels Bambis i jo a 4rt a la classe dels castors investigadors.

La meua professora és l'Anna. Ara estic aprenent els minerals, i m'agraden molt.

La Bea, que és la meua logopeda, i l'Anna, que és la mestra d'audició i llenguatge, m'ajuden a parlar millor i m'expliquen moltes coses importants.

M'agrada molt jugar. Però el que més m'agrada és jugar a futbol.

Jugo com a davanter a l'equip de l'escola.

Casi sempre guanyem!

El cap de setmana faig els deures, jugo amb l'Àlex i descanso.

A l'estiu vaig a la piscina amb la meua família i m'ho passo molt bé.

M'ha agradat molt escriure pel Revicreda. Molts petons!!!

Poema: La sordesa

Rafael Moura. 6è de PRI Escola Salvat Papasseit

Quan algú em diu sord,

no m'agrada i em poso trist.

Porto audiòfons però sóc com tots:

jugo, treballo, canto, a vegades trec bones notes,

Parlo, penso, ric i ploro com tothom.

Sense els meus audiòfons

escolto molt poquet.

Per això mai m'oblido de posar-me'ls

i els porto des de molt petit.

Encara que no ho penseu

a les persones sordes

ens molesta molt el soroll.

I es millor que no ens crideu.

I d'aquesta manera tots ens entendrem.

El regal de l'Emma

Conchi Montes. 3r de PRI Escola Salvat Papasseit

Hi havia una vegada una nena que es deia Emma. Era el dia del seu aniversari i els seus pares li van donar un regal.

-Oh! Què serà? M'agrada molt! Un gos petit! Pares anem al parc a jugar amb el gos?

Els pares seuen en un banc i la nena juga amb el seu gos però el gos s'escapa i la nena va corrents a dir-li als seus pares:

- Pares, els gos s'ha escapat!

- No ploris, tranquil·la. El buscarem ara.

I l'Emma i els seus pares busquen el gos pel parc i no el troben. Però veuen un nen i li pregunten:

- Has vist un gos petit?

- No, no

Però en aquell moment el gos fa "bup, bup" i el pare li diu:

- Obra la bossa!

- I a dins hi ha el gos de l'Emma.



Sóc el Lele

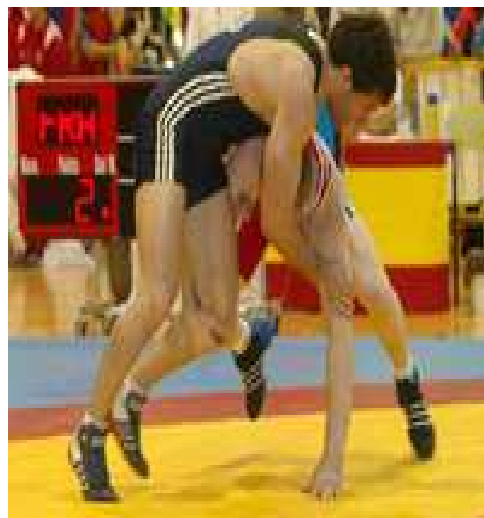
Juan Manuel Fuentes. 6è de PRI Escola Cascavell

Us vull explicar que faig les extraescolars de lluita grecorromana.

La lluita grecorromana no és un esport de pegar-se si no de força. Hi ha dos contrincants i el primer que posi l'esquena de l'altre al terra guanya. En els entrenaments has de practicar moltes tombarelles per que si no saps fer la tombarella bé quan et tiren al terra et podries fer mal.

El meu entrenador es diu Óscar, és del club del poliesportiu de La Mina i ha guanyat molts campionats. Bé, a la nostra escola dimarts i dijous fem lluita de 5 a 6 de la tarda. El dia 5 de febrer van fer un reportat-

ge a TV3 sobre lluita grecorromana del poliesportiu del barri de La Mina.



La historia del niño que limpiaba zapatos

Robert Córdoba. 1r d'ESO Institut Fòrum

Érase una vez un niño llamado Joselito que tenía 7 años. Su padre se llamaba Arturo pero lo llamaban El padre. Vivían en una casa muy acogedora, al lado de un pueblo de gente muy buena. Eran tan buenos que les daban de comer al padre y a Joselito porque ellos eran pobres.

El padre se dedicaba a limpiar zapatos en la calle. Limpiaba tan bien los zapatos que la gente hacía una cola larguísima que llegaba hasta el siguiente pueblo. Todo el mundo quería tener los zapatos más brillantes del mundo.

Como las colas cada vez eran más largas El padre le pidió a su hijo Joselito que le ayudara a limpiar los zapatos de la gente. Para aprender a limpiar los zapatos Joselito cada día observaba a su padre desde la ventana de su casa para ver como se hacía.

Joselito miraba, miraba y miraba y no aprendía. El padre decidió comprar, con todo el dinero que había conseguido, la máquina de limpiar zapatos más sofisticada que había en la tienda del pueblo, ya que su hijo no aprendía a hacerlo. Y además la gente continuaría tendiendo los zapatos tan brillantes como siempre.

Una mañana muy soleada El padre le dijo a Joselito:

-Joselito, Joselito me voy a hacer un recado enseguida vuelvo.

-¿A dónde vas papá?

-Me voy a comprar tinta negra. No toques la máquina sobretodo, que es muy valiosa.

Cuando El padre salió de casa para ir al pueblo, Joselito fue a la habitación y arrastró la máquina desde debajo de la cama hasta el salón porque quería practicar para que su padre estuviera contento. Sin saber cómo se manejaba le dio a un botón y la máquina empezó a moverse. El niño cada vez tenía más miedo porque el ruido iba aumentando y salió corriendo de su casa pensando que su todo el pueblo iba a explotar. Viendo Joselito que no pasaba nada se acercó a la ventana de su casa des de fuera cuando en ese mismo momento explotó la máquina y se llenó toda la casa llena de tinta negra: las cortinas, la mesa, el sofá, el armario, el suelo, las ventanas..., y toda la cara de Joselito. El niño se puso muy nervioso y empezó a limpiarlo todo y... pum, pum, pum, pum pum, pum y pum pum pum y lo dejó todo muy brillante. Des de ese día Joselito se dio cuenta de que ya sabía limpiar zapatos, pero se olvidó de un detalle..., justo cuando estaba terminando de limpiar la mesa entró su padre y disimulando escondió el trapo detrás de su espalda fingiendo que no había pasado nada... Entonces El padre dijo:

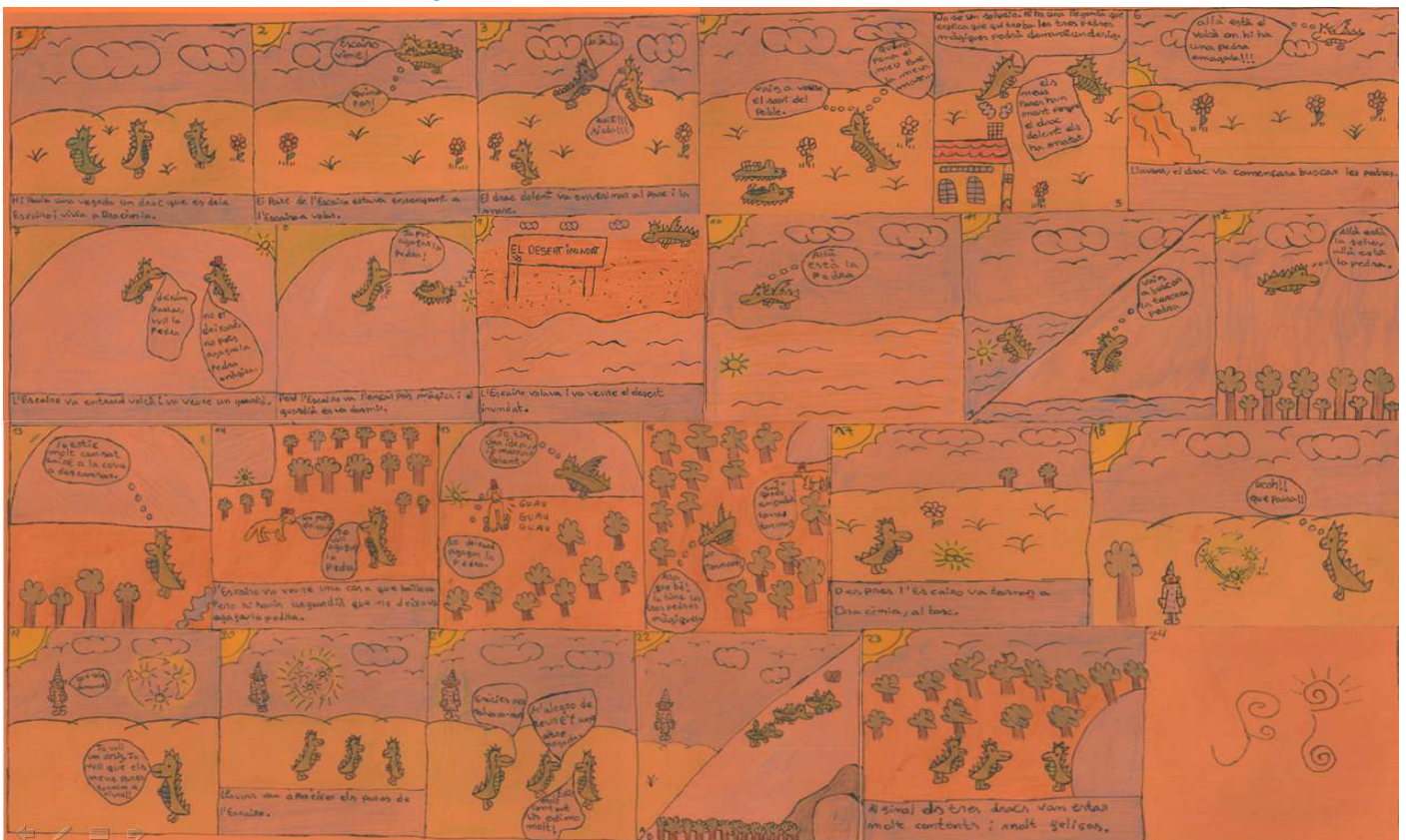
-Joselito, Joselito que bien te has portado, ¿no?, ¡qué limpio está todo! Aunque te has olvidado de una cosa.

-¿De qué papá?

-¡Tu cara está llena de **TINTA NEGRA!**

Cómic

Giselle Bonilla. 6è de PRI Escola Joan Llongueras



Passatemps

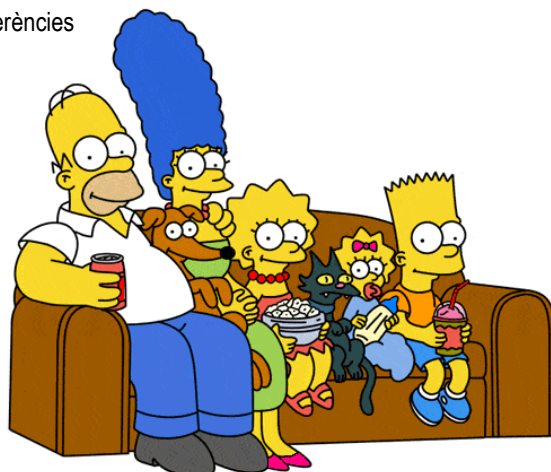
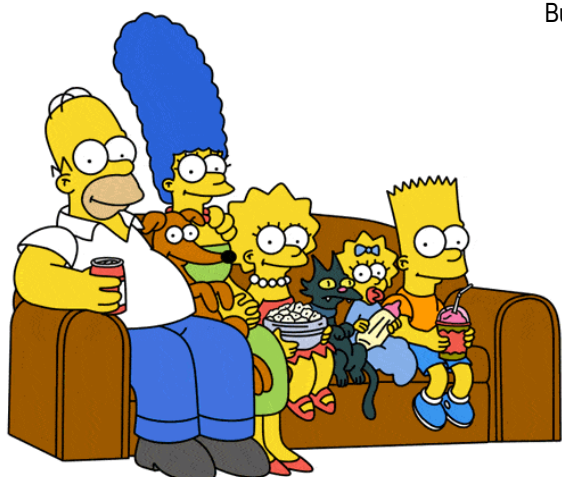
Roban Preet. 1r d'ESO Institut La Pineda

G	M	O	T	O	N	G	Y	J	S	O	A	F	G
D	J	S	F	E	R	S	H	B	R	D	L	F	G
A	V	V	A	V	I	O	V	T	D	L	W	S	L
U	T	P	K	H	A	M	E	N	E	Y	C	B	O
T	C	O	E	T	R	M	G	X	W	N	A	Y	B
O	N	S	T	N	S	G	I	C	M	W	M	D	U
B	E	H	T	S	N	A	B	G	K	A	I	C	S
U	B	S	R	B	V	D	M	T	A	H	O	C	H
S	R	B	I	C	I	C	L	E	T	A	F	A	S
A	W	M	D	L	C	O	T	X	E	K	F	Q	M
O	L	K	H	A	N	S	J	Y	A	E	B	X	N
A	S	V	M	D	R	Q	U	O	N	Z	G	E	L
H	E	L	I	C	O	P	T	E	R	U	R	U	W
B	D	S	L	J	E	H	B	A	K	T	X	H	Q

Busca 12 paraules relacionades amb els esports i escriu-les.

- 1.....
- 2.....
- 3.....
- 4.....
- 5.....
- 6.....
- 7.....
- 8.....
- 9.....
- 10.....
- 11.....
- 12.....

Busca les 6 diferències



Acudits

Rafael Moura. 6è de PRI Escola Joan Salvat Papasseit

Dos amics estan parlant i un li diu a l'altre:

- Mira, Pep! Una senyora amb bigoti!
- Calla tonto, és la meva mare.
- Ah! ... Però li queda molt bé



Va un geperut pel carrer i un calb li diu:

- Què portes a la motxilla?
- La teva pinta, estúpid.



Un zorro inglés va por la calle y sin querer pisa a un perro español y el zorro le dice

- Il'm sorry!

Y el perro le contesta:

- Am perry



Creps amb xocolata

Ainoa Camuña. 2n d'ESO Institut La Pineda

Ingredients:

2 ous, 125 mL de llets barrejats amb 125 ml d'aigua (mig got de llet i mig got d'aigua), 200 g de Farina, 1 cullerada de sucre, Mantega, Oli i Sal i una llimona

Utensilis:

Un bol, una batidora, una paella, un rallador

Preparació:

1- Barrejar ous, farina i sucre. Afegeix la llet fresca a poc a poc. Hem de reposar una mitja hora a la nevera.

2- Afegir o ratlleu la xocolata negra.

3- Fondre a foc lent la mantega. Escalfeu la paella banyada en mantega amb cada dos creps i tornar a banyar la paella amb mantega.



4- Calcular amb un cullerot. Quan estigui calent afegim una cullerada de massa. Donar-li la volta i mantenir la crep durant uns 20 segons després.

5- Posar una salsa de xocolata.

6- Batre a màquina fins que acabi per fer una nata ben muntada

7- Posar al plat 2 creps, s'omple amb nata o si volem xocolata afegim, es doblen per la meitat i ja tenim amb xocolata.

Pastís fondant

Tatiana Catota. 4t de PRI Escola Gitanjali

Ingredients:

Una bossa de nubes de 200gr, sucre glaç 400gr, mantega una cullerada petita, un pa de pessic, Nocilla o melmelada.

Objectes:

Un bol, Microones, Ganivet, un Rodó, Paper transparent, una espàtula

Preparació Fondant:

1. Escampar la mantega per tot el bol.
2. Afegir les nubes i posar-ho al microones dos minuts.

3. Remenar-ho amb l'espàtula i afegir el sucre glaç fins que quedi una bola.

4. Embolicar la bola amb el paper transparent i deixar-ho a la nevera un dia perquè reposi.

Pastís:

1. Recobrir tot el pastís de melmelada o nocilla.
2. Agafar la bola de fondant i aixafar-ho amb el rodó.
3. Un cop tenim la massa molt fina la posem a sobre del pa de pessic.

4. Retallar el tros que sobre.

5. Decorar-ho com es vulgui.



Sortida fi de curs al Parc del Laberint d'Horta



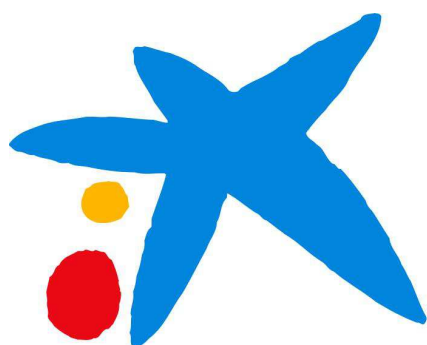
HAN INTERVINGUT:

REDACTORS I REDACTORES

Roban Preet	Juan Suárez	Eric Muñoz
Ainoa Camuña	Evelyn Jiménez	Conchi Montes
Anwar Hadoud	Sergi López	Gisele Bonilla
Tatiana Catota	Estefania Amaya	Robert Córdoba
Rafa Moura	Brahim Nathit	Juan Manuel Fuentes
Yousra Aydi	Angi Ramon	Carmen Fernández
Leonardo Medina	Wendy Guanina	Dani Pascual
Natalia Navarro	Brandon Cortés	Joel Plaza
Marta Castillejo	Eva Heredia	Francisco Arapiles
Xènia Tortejada	Marina Jonquera	

LOGOPEDES

Noemí Aliacar	Núria Ocaña
Iolanda Arancón	Pilar Pedrajas
Esperanza Barea	Beatriz Pérez
Mercè Codina	Mar Puigvert
Carme Ferrer	Glòria Roig
Eva Martí	M ^a Carmen Valiente
Marta Martín	



Obra Social

Fundació "la Caixa"